SORIN CERIN

AGONIA

- Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Agonia – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Agonia : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti :
Editura Estfalia, 2022
Index
ISBN 978-606-757-066-3

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-066-3

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

- AGONIA -

-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- AGONIA -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- AGONIA -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- AGONIA -
-Poeme filosofice-

1) Agonia

Restaurăm Trecutul,
pentru a face statuie Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au alungat Amintirile Viitorului,
din Inima de Pustiu,
ce-și trăiește Agonia ultimelor Vise,
în Sângele Apusurilor,
scurs în Condiția Umană,
a Pașilor pierduți,
prin pustiurile fără margini,
a Lacrimilor orfane de Fericire,
în care au rămas,
doar Orașele fantomă ale Viselor,
căzute și ele în aceeași Agonie,
a Regretelor,
unde se mai aud și azi,
rădăcinile smulse,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care se înmormântau,
Ridurile adânci ale Durerilor,
atâtor Iubiri trecute,
a căror Disperare,
mai sapă și acum,
în pietrele amare funerare,
sculptând,
propriul Timp,
al Nimănui.

2) Înecate în sudoarea Anilor

Niciodată nu ajung,
pe podul unde mă aștepți,
Eternitate a Clipei,
fiindcă Timpul îmi fură,
de fiecare dată adresele,
unde te pot regăsi,
profitând de oboseala Zilelor,
care mă însoțesc abătute și neliniștite,
înecate în sudoarea Anilor,
ce-abia își mai duc Ridurile cărunte,
la cantina Uitării,
de unde sunt conștient,
că nu mai am cum să te reîntâlnesc,
Iubire,
fiindcă fiecare Blestem,
mă bântuie,
cu tava sa aproape golită,
de foamea,
Rătăcirilor din mine.

3) Agonia Condiției Umane

Așteptându-te,
pe fruntea Răsăritului,
Toamnei,
din Inima de Cer,
a Orizontului ruginit de Clipe,
mi-am dat seama,
că n-ai să vii niciodată,
fiindcă deja te-ai înecat,
în Ridurile de sudoare,
ale Disperării,
ce ne obligă,
să purtăm pe piepturile Viselor,
Soarele unei alte Lumi,
ce nu va fi niciodată al nostru,
printre lăstărișurile de Zile putrezite,
pierdute prin,
Agonia Condiției Umane,
care își probează garderoba,
la croitoria Morții,
ce îi ajustează noile măsuri,
care să ne vină perfect,
peste Cimitirele noastre de Cuvinte,
ce ni le vom rosti de acum încolo,
prin scrisori din ce în ce mai friguroase,
trimise pe Buzele unor Gânduri înghețate,
pe care ne vor patina,

în Singurătate,
Amintirile Viitorului.

4) Unde se desfată mafia Divinității

Lanțurile Compromisurilor,
cu noi înșine,
par a fi ruginit,
lângă fântâna secată a Promisiunilor,
care s-au ofilit,
pe la Moaștele Viselor,
la care se roagă Genunchii Absurdului,
să plouă cu milă,
peste Agonia din Seceta Privirilor,
însetate,
de Apele Transcendentale,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce vor da drumul,
Șuvoaielor de Deșertăciuni,
ale Credințelor,
tot mai palide și neajutorate,
de când Moartea a început să dea târcoale,
Durerilor izbăvitoare ale Sfinților Părinți,
înecați în vinul Uitării,
stors din Suferințele Omenirii,
pentru a se scurge,
pe mesele îmbelșugate,

ale Cinelor de Taină,
unde se desfată mafia Divinității.

5) Viața Clipei

Arde-mă cu focul Răsăriturilor,
aprinse în Inima de Cer,
a Forței ce-mi conduce Existența,
pierdută în Privirea,
Orizonturilor nesfârșite,
în Eternitatea cărora,
aș vrea să-mi sădesc,
Viața Clipei,
care să nu se usuce niciodată,
așteptând în zadar,
Steaua Nemuririi,
Iubirii noastre,
oricât de mult,
și-ar dori Condiția Umană,
ca aceasta să devină căzătoare,
pentru a o cuprinde,
în brațele Iluziilor Vieții și Morții sale,
ca să o monteze la medalionul Disperării,
purtat la pieptul Deșertăciunilor,
de Uitare.

6) Cei de atunci

Zidit în Lacrima Apusului,
înecat în valurile Gândurilor,
ce lovesc sălbatic Țărmurile Viselor,
de care îmi agăț Sentimentele,
la uscat,
după o zi atât de umedă,
care ne-a certat Privirile,
ce mai vroiau să înoate,
în apele adânci ale Destinului,
care ne atrăgea ca un magnet,
în abisurile Timpului său,
unde ne așteptau,
porțile grele ale Uitării,
care dintr-odată,
s-au închis,
în urma noastră,
fără a ne mai lăsa,
să ne reîntoarcem,
la noi înșine,
cei de atunci.

7) Valsul Viselor

Am îngenuncheat,
la ruinele,
Amintirilor noastre din Viitor,
atunci când mi-ai dat mâna,
Răsăritului Privirii tale,
de la Valsul Viselor,
știind că le vei reconstrui,
încât să ne pierdem mereu,
în Regăsirea Nemuririi sale,
unde-și ține și acum,
Privirile noastre rebele,
ale căror aripi,
vor zbura,
deasupra Condiției noastre Umane,
luând câte o Stea de Fericire,
din pomul interzis al Iubirii,
pentru a face în ciudă,
tuturor Păcatelor Originare,
inventate de un Dumnezeu,
invidios,
pe noi.

8) Oricâte și oriunde

Oricâte Riduri de Cuvinte,
aș mai săpa,
pe paginile roase de Timp,
ale Clipelor,
pentru tine,
și Oriunde aș merge,
să vărs nisipul Viselor,
din carnea putredă,
a Timpului,
sfâșiat de Clepsidrele,
Gândurilor tale,
nu știu dacă aș reuși vreodată,
să-ți număr stelele Universului,
care s-au născut,
să-ți admire,
Lumina Divină,
din Privirea ta,
uitând cu desăvârșire,
de Agonia Condiției Umane,
în care ne înecam,
fără să ne dăm seama.

9) Nu și-au mai aflat niciodată Sufletele Pereche

Rădăcini pierdute,
de Cuvinte stinse,
prin ierburile uscate ale Întrebărilor,
care nu și-au mai aflat niciodată,
Sufletele Pereche,
în aura propriilor Răspunsuri,
ce ne încâlcesc și acum,
Părul Dorințelor,
ce-și așteaptă în zadar,
pieptenul Clipei,
care să le elibereze,
de nodurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne ține atât de strânși legați,
de Condiția Umană,
încât ori de câte ori,
încercăm să ne luăm zborul,
către depărtările din noi înșine,
ne prăbușim,
pe câte o fărâmă de Speranță,
ale cărei aripi,
nu aveau puterea,
să ne ridice,
atât de mult,
încât să ne agățăm
de Steaua Nemuririi,
Iubirii noastre.

10) Agonia Iubirii

Pene de Gânduri,
smulse din trupurile Anilor,
de colții Singurătății,
plutesc haotic,
pentru a se îneca,
pe Buzele înghețate ale Cuvintelor,
cu aripile frânte,
pe Orizonturile apuse,
ale Privirilor goale și sfârtecate,
de lamele tăioase,
zidite în cioburile,
unei Clepsidre sparte,
a Iubirii,
care se mai luptă și acum,
cu Timpul,
încercând să-i taie,
lanțurile de Zile,
grele și indiferente,
care ne leagă Amintirile Viitorului,
de încheieturile Viselor noastre,
încercând să ne țină,
în aceeași Agonie a Iubirii,
care se zbate neputincioasă,
pe străzile pustii ale Condiției Umane,
în care ne aruncaseră,
Iluziile Vieții și Morții.

11) Meniului încărcat de Vise al Agoniilor

Și dacă vom trece,
peste podurile sacre,
ale Cuvintelor împreună?,
atunci când ard întețind,
Focul Sacru al Iubirii,
crezi că vom reuși să ajungem,
dincolo de Tărâmul Durerii,
unde Iluziile Vieții și Morții,
nu mai au nimic de adăugat,
meniului încărcat de Vise,
al Agoniilor,
atâtor și atâtor Speranțe,
ce vor deveni deșarte?,
că vom reuși să strălucim împreună,
în Steaua ce nu va mai cădea niciodată cu noi,
pe alte Orizonturi,
ale Privirilor goale și pustii?

12) Sculptat în piara amară a Încleștării

Rezemat de tâmpla Singurătății,
o întreb dacă pot înota,
prin Ridurile ei adânci,

pline de sudoarea Zilelor,
care nu mai au nimic de spus,
Amintirilor Viitorului,
cărora le închide de fiecare dată,
receptorul Privirii,
de la telefonul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
lăsându-le să cadă,
pustii și triste,
în abisurile Disperării,
de unde ne dăruiesc câte un Zâmbet,
sculptat în piatra amară,
a Încleștării,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

13) La un loc cu Măștile

Ne-am născut,
un Strigăt al Marilor Tăceri,
care-și pierde de fiecare dată,
Visul Clipelor,
la ruleta părăsită,
până și de către Destin,
a Coșmarului acestei Lumi,
din care se hrănesc,

Iluziile Vieții și Morții,
la Cina cea de Taină,
a Durerii,
unde sunt invitate Orgoliile,
Viciile și Patimile la un loc,
cu Măștile ce au forme,
de Iubire sau Blestem,
purtate,
de Zilele părăsite de Speranțe.

14) Studii în ale Nemerniciei

Zaruri ciobite,
de Coșmarurile,
care le falsifică,
fețele triste și abătute,
ce cad mereu,
pe ținuturile Pierderilor de Sine,
ale Întrebărilor fără Răspunsuri,
precum a Nopților reci și pustii,
fără Răsăriturile,
din care ne culegem,
câte o clepsidră,
al cărei Timp,
nu a mai fost spart,
de pereții orgiilor bahice,
ale Deșertăciunii,

pe care o îmbrăcăm,
în fiecare Dimineață,
a pustiului trist și abătut,
din Inimile obosite,
de atâtea studii în ale Nemerniciei,
Iluziilor Vieții și Morții.

15) Autoritățile Sfințeniei actuale

Vise coclite,
zac întinse,
pe fierbințeala frunților unor Destine,
gripate de Amintirile Viitorului,
ce s-au molipsit de la Speranțele noastre,
ce povesteau cu lux de amănunte,
despre o altă Lume,
în care nu există și speciile Deșertăciunilor,
atât de ocrotite de toate grădinile zoologice,
ale Cuvintelor de aici,
încât atunci când se îmbolnăvește,
câte una dintre ele,
sunt trase la răspundere,
de către întreaga tagmă a Înjuràturilor,
toate autoritățile Sfințeniei actuale,
din Icoanele aducătoare de Noroc,
numai Iluziilor Vieții și Morții,
ce întețesc Agonia,
acestei Existențe.

16) Plumb cenușiu și otrăvit

Tulpini negre,
umede și triste,
zăbrelesc Inimile de Cer,
ale Norilor albi,
plini de vată de zahăr,
ce va ploua,
cu miresme vesele și triste,
pe care le gustă,
Îngerii Păzitori,
ai Deșertăciunii acestei Lumi,
căreia i se ridică catedrale de Durere,
peste Zilele,
de plumb cenușiu și otrăvit,
al Timpului,
ce s-a tocmit,
cu Iluziile Vieții și Morții,
să ne fie gardianul,
care ne fură Eternitatea,
alături de Destin.

17) Pașii cadențați ai groparilor de Vise

Mi-ai spus Iubire,
că atunci când vor cădea,
Orizonturile Privirilor,
de pe Cerul Inimilor de Foc,
unde păreau că se află agățate,
de mai bine de o Eternitate,
întregul nostru Univers,
se va nărui,
sub povara grea și apăsătoare,
a Singurătății,
de pe asfaltul negru,
al Așteptării,
pe care mai calcă doar Pașii cadențați,
ai groparilor de Vise,
ce aleargă,
în ritmul funerar,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care adâncesc și mai mult,
Cuvintele fără Noroc,
înecate în cănile de pustiu,
ale Zilelor noastre,
înmormântându-le,
în spatele Speranțelor deșarte.

18) Al cărui Foc de Vise

E-atâta arșiță,
în obrajii Orizontului,
al cărui Foc de Vise,
ne aprinde Clipele,
care se sfârșesc în flăcările Dorului,
părăsit treptat,
de propriile Vene,
ale Regăsirilor,
prin care curge din ce în ce mai încet,
Sângele Amintirilor,
peste Noaptea adâncă a uitării,
din Gândurile aruncate de către Destin,
în brațele Iluziilor Vieții și Morții,
ce-abia așteaptă să tragă storurile,
peste Lumina Divină,
a Viitorului,
ce le copleșește prin prezența lui rebelă,
datorat faptului,
că nu le-a cunoscut niciodată,
până acum,
Deșertăciunea.

19) Mă spăl cu apa Viselor

Te caut,
Depărtare din mine însumi,
peste Nesfârșirea Universului,
ce-mi curge prin Ridurile,
înfometate de Adevărul Absolut,
al Iubirii.

Mă spăl cu apa Viselor,
peste fața murdară de praful,
Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a reuși să admir,
spectrul Străinului Subconștient,
ce rătăcește prin Universul,
Conștiinței mele,
de mai bine,
de o Eternitate de Clipă,
ucisă de Timpul Deșertăciunii,
de când mă așteaptă,
să redevin,
cel de dinaintea acestei lumi,
să privesc Nemurirea,
în toată splendoarea sa.

20) După sfaturile precise

Ne ridicăm împotriva,
propriului Străin al Subconștientului,
pentru a încerca,
să ducem la bun sfârșit,
datoria față,
de Iluziile Vieții și Morții,
în mocirla cărora,
ne-am întrupat Visele,
ce-au primit fiecare,
număr de deportare,
în lagărele Agoniei,
Societăților de Consum,
Durere,
ce ne hrănește Zilele,
după sfaturile precise,
ale Non-Sensurilor Existenței.

21) Conserve de Suflete

Alergăm fără să știm încotro,
legați la ochi de Moartea,
atâtor Eternități de Clipe,
ce ne-au sculptat sicriul Viselor,

din piatra amară, a Singurătății,
pe care Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
o vând la prețurile exorbitante,
Deșertăciunilor,
atât de bogate în Priviri pierdute,
încât băncile Absurdului,
nu mai fac față,
cu mânuirea Capitalurilor,
decapitate de fiecare dată,
de către Destin,
pe eșafodurile Disperării,
din abatoarele Gândurilor,
unde se fabrică cele mai bune conserve,
de Suflete.

22) Stelele Agoniilor Morții

Atunci când Zorii,
vor face legământ de Sânge,
cu Apusurile,
când Viciile înfrățite cu Orgoliile,
vor stăpâni casele Compromisurilor,
să știi că toate Orizonturile Disperărilor,
vor aluneca,
de pe bolta Inimilor noastre de Dor,
în brațele reci și frivole,
ale Așteptării,
vândută dintotdeauna,

Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care scutură mereu Pomul Cerului,
din care cad una câte una,
Stelele Agoniilor Morții,
pentru câte unul dintre noi.

23) Pe sub podurile părăginite ale Disperării

Îngândurat,
Destinul atâtor Deșertăciuni,
s-a decis să-și caute adopst,
pe sub podurile părăginite,
ale Disperării,
unde cel puțin,
nu-l mai plouă,
cu Apa murdară,
a Gândurilor,
izvorâte din noroiul,
Întrupării noastre,
udat cu atâta râvnă,
de Iluziile Vieții și Morții,
ca să înflorească din el,
Dezolarea unui Absurd,
al Privirilor pustiite,
de Orizonturile Viselor,
tulburi și descărnate,
ale Durerii.

24) Ultimele Zile de Agonie

Trepte de Cer,
aglomerate de Norii cenușii,
ce-și cară plumbul Viselor,
pe spinările biciuite de Dor,
ale Singurătății,
care nu și-a mai găsit,
nici măcar Țărmul,
Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rosteam,
în ultimele Zile de Agonie,
ale Apocalipsei Sentimentelor,
ca să ne aline,
Pustiurile de Gânduri,
traversate necontenit,
de Pașii Caravanelor de Întrebări,
orfane de Răspunsuri,
ale căror mirodenii,
cu miros deAmăgiri și gust de Disperări,
sunt aduse ca ofrandă,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

25) Agonia Singurătății

Plecat dintre mărăcinii Zodiilor,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
își caută și acum acoperiș,
deasupra frunții înstelate a Dorului,
peste care curg și acum,
Cerurile Remușcării,
izvorâte din,
Agonia Singurătății,
care se zbate,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ale unui Dumnezeu,
care se ascunde mereu de noi,
prin târgurile de Stele căzătoare,
ale Durerii,
din al căror praf,
ne-a întrupat Disperarea,
înainte să ne abandoneze,
Iluziilor Vieții și Morții.

26) Agonia fără discernământ a Vieții

Flăcări de Dor,
ard Țărâna Întrupărilor,

prin Crematoriile de Cuvinte,
reci și nefolositoare,
Disperării de a fi noi înșine,
Orizontul Eternității Clipei,
îngropată adânc,
în palmele bătătorite ale Morții,
din care ne bem Timpul,
în cănile de pustiu ale Deșertăciunii,
pentru a nu ne regăsi,
Amintirile din Viitorul,
căzut și el la rândul său,
în Agonia fără discernământ,
a Vieții,
ce ni se scurge,
prin venele pustii și sumbre,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

27) Gravide cu Moartea

Cerul pustiu și zdrențăros,
cu buzunarele Orizonturilor rupte,
la coatele îmbinării,
cu Țărâna Întrupării,
Gândurilor noastre părăginite,
din care Trecutul își trage seva,
Dușmăniilor față de noi înșine,
care să ne ningă mai apoi,

cu alte Zile însărcinate,
ce-au rămas gravide cu Moartea,
care abia își așteaptă,
viitorii noi născuți,
ai Disperărilor,
ce vor aglomera holurile sinsitre și cenușii,
ale maternității Agoniei,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

28) Trăind o veșnică Agonie a Morții din noi

De ce am fost predestinați,
să ne culegem Clipele rătăcite,
prin gunoaiele Condiției Umane,
a Deșertăciunii?,
trăind o veșnică,
Agonie a Morții din noi,
pe străzile pustii ale Disperării,
ce nu vrea să ne întindă,
nici măcar o firimitură de Speranță,
pe care să o înveșmântăm,
în hârtia mototolită de Cer,
pe care ne scriam,
undeva-cândva,
Visele pustii și triste,
ale Singurătății,
măcinată de Agonia Întrupării,

în cănile de pustiu,
ale Gândurilor,
pe care suntem obligați să le bem,
în fiecare moment,
de către Destin.

29) Sfârtecă și acum carnea Viselor

Legați de lanțurile Remușcărilor,
Corbii mari și negri ai Coșmarurilor,
ne sfârtecă și acum carnea Viselor,
pe care călăream,
undeva-cândva,
încercând să ocolim tocmai Stelele căzătoare,
ale Eternităților de Clipe,
ca să nu cădem odată cu ele,
în flăcările mistuitoare ale Singurătății,
înveșmântate în Țărâna Întrupării,
atâtor Deșertăciuni,
care și acum,
spală fețele ridate,
ale Timpului obscur,
cu Apa Agoniei Disperării,
izvorâtă din Iluzile Vieții și Morții,
pe Lacrimile Ochilor de Cer,
ai Durerii.

30) Agonizând în răceala Iluziilor Vieții și Morții

Rătăcit pe răscrucile drumurilor,
către noi înșine,
te întreb Existență,
de ce ai răscolit Eternitatea,
până când ți-a dăruit Timpul,
doar ca să ne ucizi Visele,
făcându-le trecătoare,
sau ca să ne faci să rostim,
numai Cimitire de Cuvinte,
printre gratiile Zilelor,
din ce în ce mai Disperate,
să scape de Păcatele Originare,
menite să ne mistuie Adevărul,
al cărui Foc Sacru,
abia mai pâlpâie,
agonizând,
în răceala Iluziilor Vieții și Morții.

31) La tălpile Agoniei Clipelor

Resturi de morminte,
de Momente,
răsfirate prin Trecutul,
Zorilor.

Muguri de Durere,
răsar sfioși,
inspirând gingășie,
Privirilor.

Zodii de Amurg,
rup foile,
ofilite de Dor,
ale Calendarelor.

Candele de Cer,
își aprind flăcările de Dor,
ce mistuie Singurătățile,
Nopților.

Aripi căzute,
la tălpile Agoniei Clipelor,
își pierd miresmele Zborurilor,
trase de storurile grele și triste,
ale Pleoapelor,
Iluziilor Vieții și Morții.

32) Agonia Adevărului

Surpată,
alături de Zidurile Cuvintelor,
Agonia Adevărului,

va fi înmormântată,
printre Cimitirele de Vise,
ale Amintirilor din Viitor,
atunci când,
sandalele Clepsidrelor,
își vor descălța Timpul,
proaspăt eliberat,
din strânsoarea,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce va începe să alerge haotic,
pe Țărmurile Disperării,
până când valurile Deșertăciunilor,
pe care le adulase,
îl vor trage în adâncurile Uitării,
dispărând odată cu Lumea,
Întrupării unor Destine,
a Nimănui.

33) Ne facem un ideal

Respirăm aerul Destinului,
unei Morți a Disperării,
din care,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
și-au clădit palate de Amăgiri,
în care să ne închidă Dorințele,
gata oricând să se sacrifice,

pentru Sinele unui Dumnezeu,
al cărui chip,
este reflectat,
în Oglinda ciobită,
a propriilor noastre Aspirații,
băute în cănile de pustiu,
ale Agoniei Fericirii descompuse,
din Deșertăciunea căreia,
ne facem un ideal.

34) Libertatea Agoniei

Libertatea Agoniei,
este sfântă în Lumea Absurdului,
unde alergăm în căutarea Morții,
o Viață întreagă,
ca să ne găsească tot ea pe noi,
cei învrăjbiți față de propriul nostru Sine,
frământat din aluatul Deșertăciunilor,
dospit mai apoi,
în Cimitirele de Cuvinte,
pe care le rostim,
ca să ne înmormântăm în ele,
Disperarea.

35) Răsăritul

Respirând Visul tău,
Iubire,
mă aflu de fiecare dată,
pe înălțimile Adevărului Absolut,
din sângele căruia,
mi se hrănește,
Răsăritul,
Ochilor tăi de Cer senin,
pe care plutesc Zilele pline de Fericire,
care se revarsă,
peste Steaua Nemuririi,
Sufletelor noastre,
ce luminează,
Infinitul Universului,
cu fierbințeala vulcanică,
a Cuvintelor în care ne pierdem,
identitatea,
condiției noastre umane.

36) În paragina Singurătății

Oricâte drumuri prăfuite de Zile,
am reuși să le deportăm,
în lagărele Cuvintelor întunecate,

ale Deșertăciunilor acestei Lumi,
a Nimănui,
și oricât de mult,
am crede în Reușita Fericirii,
tot Iluziile Vieții și Morții,
vor fi cele care,
ne vor îngenunchea,
Dorințele,
cu aere de Învingători,
ale Sentimentelor,
căzute în paragina,
Singurătății,
față de noi înșine.

37) Zilele goale ce agonizează după un Viitor

Jarul Remușcărilor,
aprinde nisipul Frământărilor,
din Clepsidrele pătate cu răutate,
ale Cuvintelor,
în care ne cad de fiecare dată,
Grijile Zilelor,
încătușate de Timp,
printre gratiile Gândurilor,
pătrunse de frigul tăios,
al Destinelor,
în care ne-au înghețat,

Zilele goale,
ce agonizează,
după un Viitor,
care să le aducă,
îmbrăcămintea adecvată,
de prin târgurile fără adrese,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am scăldat,
întotdeauna,
Disperările însoțite de Neputințe.

38) Cuvintele Zidurilor aflate în Agonie

Urcând pe scările Norilor de Ifose,
reușim de fiecare dată,
să ne privim de sus,
Condiția Umană,
uitând că Moartea,
călăuzește întreg,
Universul Deșertăciunilor,
din Cuvintele Zidurilor,
aflate în Agonie,
pentru a fi rostite,
pe buzele cărămizilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din mâna cărora,
ciugulim Clipele ucise de Timp,

pentru distracția Absurdului,
propriei noastre Vieți,
ce-o ținem mereu ascunsă,
în spatele Destinului,
crezând că așa o putem salva de la înec,
atuncic când bea peste măsură,
vinul Uitării,
din cănile de pustiu ale Durerii.

39) Gândurile Agoniei

Umbrele Viselor tale,
se mai văd și azi,
pe Orizonturile pustii,
ale Gândurilor Agoniei,
din care doar Străinul Subconștient,
mai înlătură,
storurile mari și negre ale Uitării,
încercând să refacă,
Pașii Sentimentelor,
ce-au călcat,
prin labirinturile Inimilor de Cer,
ale Cuvintelor,
în care ne-am adăpostit,
Privirile Universului pierdut,
în propria lui Nesfârșire,

pe care o frământam,
în cuptorul Sângelui,
Genelor strămoșilor noștri,
crezând că ne va dospi,
Eternitatea Clipei,
ce ne va uni cu Amintirile Viitorului,
unde eram mereu împreună.

40) Carne de Vise ce agonizează

Navigând pe spicele Clipelor,
năpădite de verdeața Amăgirilor,
pline de aerul proaspăt al Înălțimilor,
Absurdului,
care este cel mai mare constructor,
de Biserici ale Înțelesurilor,
pline de moaște sfinte,
ce sparg Clepsidrele Adevărurilor,
în cioburile tăioase ale Credințelor,
înecate de Păcatele Originare,
pe pânzele corăbiilor unor Icoane,
făcătoare de Minuni,
trupești,
prin bordelurile Societăților de Consum,
carne de Vise ce agonizează,
pe jarul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

41) Agonia Umană

Lipsit de propriul său Sine,
Omul,
a devenit obiectul de cult,
al Infernului,
creat numai pentru el,
de către Paradisul,
căruia i s-a greșit calculul,
privind pilonii de susținere,
încât unul dintre aceștia,
a fost înlocuit,
cu Condiția Umană,
ținută în lesă prin lagărele de Iluzii,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pentru ca să mențină greutatea insuportbilă,
a Fericirii,
unei întregi liote,
de Sfinți părinți,
gata de oricâte orgii ale Credinței,
în crimă și cotropire,
corupție sau înșelătorie,
oricând,
alături de Dumnezeul răzbunător,
care întețește flăcările,
Focului Profan,
al Agoniei Umane,
condamnată să-și țină capul,

pe perna Păcatelor Originare,
din așternuturile cărora,
se trezește în fiecare dimineață,
Blestemul.

42) În care Zilele își duc Agonia

Coroane de spini,
ai trandafirilor de Lacrimi otrăvite,
de Blestemele ce beau,
din cănile de pustiu,
ale Condiției Umane,
din care cioburile clepsidrelor,
atâtor Suferințe,
și-au făcut un obicei,
din a tăia tălpile Viselor,
ce-ar vrea să îmbrățișeze,
Amintirile Viitorului,
unicele rivale,
cu adevărat de temut,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
stăpânele absolute,
ale acestei Lumi a Deșertăciunii,
în care Zilele își duc Agonia,
pe spinările,
propriilor Răsărituri și Apusuri.

43) Ruinele Condiției Umane ce agonizează

Zâmbetele încremenite ale Lacrimilor,
unor Speranțe,
așteaptă razele Luminii Divine,
pe aripile Amintirilor Viitorului,
să ne reclădească,
ruinele Condiției Umane,
ce agonizează,
pe genunchii tociți,
ai Catedralelor de Blesteme,
aruncate de Iluziile Vieții și Morții,
la gunoiul Destinului,
care plătește taxe de protecție,
la rândul lui,
Deșertăciunii unei Existențe,
a Nimănui.

44) Paradisul Sacru al Imposturii

Înveșmântat,
în mantaua de spini a Infernului,
Omul,
înlănțuit de Spânzurătorile Clipelor,
este gata mereu să ispășească Soarta,

unui Dumnezeu,
care și-a greșit propria Creație,
ce a fost trecută,
în proprietatea Agoniei Condiției Umane,
de către Păcatele Originare,
care nu ar fi existat niciodată,
dacă Paradisul Sacru al Imposturii,
unei Divinități a Nimănui,
nu avea nevoie,
de căldura Focului Suferinței,
care ne mistuie Viețile,
pentru a fi cât mai împlinite și satisfăcute,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

45) Prin Genunchii roși la Moaștele Deșertăciunilor

Zidit în carnea Destinului,
unei Lumi a Nimănui,
Omul,
este un învingător,
al Pierzaniei,
căreia îi ridică statui de Vorbe Goale,
înrolate în rame aurite de Icoane,
ale Desfrâului existențial,
întreținut cu râvnă,
de Angoasele pline de vervă,
ale Suferințelor,

ce-și îneacă amarul,
în stelele alcoolice,
ale unui Univers,
al Agoniei Condiției Umane,
din care Iluziile Vieții și Morții,
izbăvitoarele de toate câte sunt și vor mai fi,
își primesc taxele de protecție,
prin Genunchii roși,
la Moaștele Deșertăciunilor.

46) Într-o Agonie a Înstrăinării de Sine

Ziduri trecute de prima tinerețe,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
intrate-n hora Disperării,
Dorințelor,
ce se adapă de la fântâna secată,
a Conștiinței,
Viciilor,
băute din cănile de pustiu,
ale Societății de Consum,
Teamă,
înecată în Sângele Genelor denaturate,
ale Istoriilor criminale,
a Instinctelor,
Condiției Umane,
ce și-a ucis,

propriile Eternități de Clipe,
într-o Agonie a Înstrăinării de Sine,
pentru a fi recunoscută,
și a semăna,
cu Chipul Absurd,
a unui Dumnezeu,
al Nimănui.

47) Agonia Condiției Umane pe umerii Singurătății

Ropote de aplauze sinistre,
slăvesc cortegiile funerare,
ale Nașterilor,
aduse pentru a fi amanetate,
Infernului acestei Lumi,
de către Destinele înfometate,
ale Pierzaniilor,
tocmite de,
Iluziile Vieții și Morții,
să livreze cât mai multe Suflete,
mormintelor de Întrebări,
ce-și vor căuta Răspunsurile,
inexistente,
printre cadavrele descompuse,
ale Cuvintelor,
ce și-au albit oasele Viselor,
printre buruienile Gândurilor uitate,

de cătreAgonia Condiției Umane,
pe umerii Singurătății.

48) Norii ploilor de vară

Ești atât de mult Adevăr,
în Ochii de Cer,
ai Iubirii,
încât până și norii ploilor de vară,
repezi și zgomotoase,
își dansează tocurile înalte ale Privirilor,
peste șiroaiele de Cuvinte,
care ni se preling,
pe obrajii Zorilor,
cu buretele cărora ne ștergem,
Visele obraznice ale Timpului,
care nu mai știe ce să se facă cu noi,
odată ce l-am făcut,
să-și piardă Eternitatea Clipei,
din buzunarele rupte ale Zilelor,
pe care nu le-a mai observat,
fiind curpins de vraja,
Privirilor noastre,
în care ne regăseam Eternitatea,
pe care n-ar fi dorit să ne-o dăruiască,
știindu-se gardianul angajat,
de Iluziile Vieții și Morții,

să ne interzică accesul,
la Nemurirea,
Amintirilor din Viitor,
unde eram împreună.

49) Pe gheața Agoniei Disperării

Înecat în praful Gândurilor,
Apusul se depărtează,
în adâncurile Nopții,
adâncite în pălmile bătătorite,
de Ridurile săpate,
pe frunțile Clipelor moarte,
ale Destinelor noastre,
folosite ca îmbrăcăminte călduroasă,
de iarnă sentimentală,
pe care nu o mai poartă,
nici unele dintre,
Iluziile Vieții și Morții,
fiind demodate,
pentru străzile aglomerate ale Vanităților,
în care ne scăldăm Neputința,
de a nu aluneca,
pe gheața Agoniei Disperării,
de pe Frigul buzelor,
ce nu mai sunt în stare,
să ne rostească nici măcar,
Cimitirele de Cuvinte,

pe care le așteptăm,
ca să ne înmormânteze,
Amintirile Viitorului.

50) Omul a ajuns lada de gunoi a unui Experiment

Rămășaguri închistate,
în aburii stelelor alcoolice,
a Condiției Umane,
intrată în Agonia Cunoașterii de Sine,
a epoleților unei ierarhii a Crimei de a Exista,
sub stindardele Iluziilor Vieții și Morții,
arborate pe lângă mormintele de Vise,
satisfăcute și împlinite,
că Omul a ajuns,
lada de gunoi,
a unui Experiment,
trist și neavenit,
al Creației,
ce dorea să-i fure Chipul,
pentru a-l atașa Divinității,
dându-i în schimb,
prin Păcatele Originare,
Îndeajuns de multă Durere,
gratuită și fără nici o restricție,
cât să fie preocupat numai de ea.

51) Rupându-le spinările propriilor Timpuri

Gările Speranțelor,
pustii și pline de linii moarte,
se înșiră abătute,
pe cumpăna fântânilor secate de Fericire,
ale Condiției Umane,
ce-și bea din cănile de pustiu,
Disperarea,
însoțită,
de Iluziile Vieții și Morții,
primite în dar,
de la Creatorul Greșelilor,
care ni le trimite personal,
prin Orizonturile triste și goale,
însărcinate cu aprovizionarea,
Destinelor frânte,
de greutatea Zilelor care le călăresc,
rupându-le spinările propriilor Timpuri.

52) Torturile ce provoacă Agoniile Condiției Umane

Extazul este o stare de spirit a Morții,
a cărei izbăvire,
sălășluiește inconștient,

în fiecare dintre noi,
cei însăcinați să ne ducem la bun sfârșit,
Torturile ce provoacă,
Agoniile Condiției Umane,
din care trebuie să ne servim,
de fiecare dată,
câte o felie,
îndeajuns de mare,
încât să putem simți în profunzimea lor,
Răzbunările Păcatelor Originare,
ale Creatorului,
care s-a osândit singur,
să ne calce în picioarele Sale Divine,
Iubirea.

53) Aruncată în Agoniile Incertitudinilor

Ziduri răsfirate de Gânduri,
prin Sângele Genelor defecte,
ale Străbunilor Suferinței,
înmuguresc noi Compromisuri,
cu Divinitatea coruptă a Ierarhiei,
Sfinților părinți,
mai hoață și mai criminală,
decât orice josnicie,
oricât de mare,
a Condiției Umane,

aruncată în Agoniile Incertitudinilor,
de către,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
care sunt,
opera de căpătâi a Creatorului.

54) La temelia Agoniei Condiției Umane

Înecați în lacurile de sudoare,
ale Deșertăciunilor,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
muncesc din greu,
la temelia Agoniei Condiției Umane,
restaurându-i până și cele mai infime detalii,
ale Durerii,
care se scorojise pe alocuri,
și nu mai putea fi folosită,
la standardele maxime,
ale Urii și Nemerniciei,
unei Divinități narcisiste,
care a creat Păcatele Originare,
doar pentru a se ajuta pe Sine,
în clădirea propriilor Catedrale,
ale Disperării și Deznădejdii.

55) Un spectacol de neuitat

Flori de Cer otrăvite,
cu Norii cenușii ai Disperării,
din care,
rădăcinile Zilelor își trag seva,
pentru a le oferi,
Iluziilor Vieții și Morții,
un spectacol de neuitat,
al Agoniei Condiției Umane,
unde fiecare Suferință,
își va putea servi câte o porție,
turnată în cănile de pustiu,
ale Deșertăciunilor,
ce și-au deschis crâșma Deznădejdii,
peste drum de Privirea abătută și ațintită,
asupra alaiului funerar al unui Compromis,
ce-i dus către Cimiturul de Vise,
unde va fi înmormântat,
cu onorurile Ierarhiei Divinității,
în Țărâna Păcatelor Originare.

56) Cănile de pustiu ale Agoniei Condiției Umane

Candele de Vise,
pâlpâie,

la căpătâiul Cerului mort,
în Pustiul din noi înșine,
tămâiat,
cu roua Orgoliilor unor Înțelesuri,
pierdute printre Religiile Deșertăciunilor,
care se preling însetate,
peste fântâna secată de Lacrimi,
a Adevărului,
ce nu mai poate umple,
nici măcar cănile de pustiu,
ale Agoniei Condiției Umane,
ținută în spatele gratiilor,
Cimitirelor de Cuvinte ale Facerii,
de către Iluziile Vieții și Morții.

57) Luptă împotriva Condiției Umane

Ropote sinistre de aplauze,
ning viscolind,
peste Ținuturile înghețate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
rostite de buzele înfrigurate,
ale unui Dumnezeu,
străin și răzbunător,
față de Amintirile noastre din Viitor,
ce și-ar dori,
ca Păcatele Originare,

din Lumea propriei Sale Deșertăciuni,
să ucidă,
până și fărâma de Lumină Divină,
din care ne-am întrupat Iubirea,
undeva-cândva,
dinainte de a fi Universul,
cu Spațiile și Timpii lui,
ce-a mai rămas ascunsă,
în Străinul Subconștient din noi,
ce luptă împotriva Condiției Umane,
a Iluziilor Vieții și Morții.

58) Lumea este o Morgă a Condiției Umane

Lumea este o Morgă a Condiției Umane,
unde se îmbălsămează,
Sufletele pierdute,
pe tărâmurile Păcatelor Originare,
ce au divinizat un Dumnezeu,
atât de străin de ele,
încât până și Visele lor,
s-au prefăcut în Deșertăciunea,
unei Existențe,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Non-Sensuri,
se răsfrâng,
asupra oricărei mlădițe de Adevăr,

ce se usucă,
la tălpile fântânilor secate de Iubire.

59) Sfinții Părinți ai Atrocităților

Tăciuni aprinși de Ură,
în cuptoarele Bârfelor,
ce încălzesc Agonia Condiției Umane,
pe Țărmurile potrivnice Iubirii,
unde Sfinții Părinți ai Atrocităților,
a tot ceea ce este inuman,
se desfată prin Icoanele făcătoare de minuni,
la Moaștele cărora,
suntem obligați să ne rugăm,
de către Iluziile Vieții și Morții,
primind ca premiu,
cât mai multă Durere,
pe care abia să o mai putem duce,
pe muntele gârbovit al Speranțelor.

60) La sânul veninos al Destinului

Orgolii obeze,
rup crengile otrăvite ale Timpului,

agâțate cu disperare,
de Agonia Condiției Umane,
ce nu poate accepta,
la sânul veninos al Destinului,
Amintirile Viitorului,
pe care le-am descoperit înscrise,
în Durerea,
ce ne-a fost aruncată,
drept hrană spirituală,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
care împart Viața și Moartea,
după bunul plac,
al Păcatelor Originare,
săvârșite de Dumnezeul,
atât de străin de noi înșine,
încât până și Catedralele sale luxoase,
ne trimit Pașii Zilelor,
spre supunere oarbă,
în fața Suferinței.

61) Vor să locuiască numai în Sufletele noastre

Zodii de lux,
vândute cu dedicație,
numai Suferințelor,
ce conduc Libertatea,
pe străzile desfundate,

ale Condiției Umane,
unde agonizează Sentimentele,
părăsite de către Fericire,
ce sunt duse,
de șuvoaiele ploii Gândurilor,
către canalele înfundate,
de Mocirla Întrupărilor,
atâtor și atâtor,
Iluzii ale Vieții și Morții,
ce vor să locuiască,
numai în Sufletele noastre.

62) Aplaudate frenetic de Agoniile Destinelor

Bem de fiecare dată,
îndeajuns de multă Durere,
din fântânile uscate,
ale cănilor de pustiu,
ce străbat Inimile de Cer,
ce agonizează,
goale de Vise,
pe maidanele,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care joacă meciul Existenței,
Condițiile Umane,
aplaudate frenetic,
de Agoniile Destinelor,

unor Compromisuri,
pe care suntem obligaţi să le săvârşim,
faţă de Orgoliile unui Dumnezeu,
al Nimănui.

63) Un Paradis al Agoniei Infernului

Oricâte grote,
şi-ar săpa Pustnicii Cuvintelor,
prin ţărâna Întrupării,
Amintirilor din Viitor,
nu vor reuşi niciodată,
să spargă Zidurile ameninţătoare,
ale Iluziilor Vieţii şi Morţii,
cu rugile lor pline,
garnisite cu ţepii Umilinţei,
ce hrănesc,
Orgoliile Sfinţilor Părinţi,
ai Absurdului,
ce nu vor să coboare,
din Icoanele aurite ale Viselor deşarte,
unde este pictată Condiţia Umană,
ca fiind un Paradis,
al Agoniei Infernului,
Durerilor noastre,
pe care trebuie să le ispăşim,
în numele Păcatelor Originare,

săvârșite de un Dumnezeu,
al Neșansei de a-L fi întâlnit.

64) Libertatea este o Agonie continuă

Libertatea,
este o Agonie continuă,
a Condiției Umane,
ce nu poate trece niciodată,
de Zidul masiv,
al Iluziilor Vieții și Morții,
fiindcă dacă ar face-o,
și-ar pierde cu desăvârșire,
Consistența,
întrucât nu ar mai avea,
nici un Obstacol de trecut,
în Calea spre Absolut,
a Deșertăciunii acestei Lumi.

65) Infernul și Paradisul Orgiilor Condiției Umane

Convinși fiind,
că facem ceea ce ne cer,
Iluziile Vieții și Morții,

ale unui Dumnezeu,
care ne-a abandonat,
încă de la naștere,
ne lustruim în fiecare dimineață,
Orgoliile, Viciile și Compromisurile,
pentru a le place,
Sfinților părinți denaturați,
în arta amorului spiritual,
ce-și duc Existențele narcisiste,
împletite între paralele,
desfrâului și abnegației,
față de Absurdul,
ce susține,
Infernul și Paradisul,
Orgiilor,
Condiției Umane,
transformate în Credințe.

66) Spiritul Condiției Umane

Resturi de Clipe descompuse,
ne sunt oferite,
spre a ne clădi cu ele,
soclul Fericirii,
de către Iubirea unui Dumnezeu,
care ne folosește,
pentru venerarea,

propriilor Lui,
Catedrale ale Deșertăciunilor,
izvorâte în mod paradoxal,
din Spiritul Condiției Umane,
anume creat,
să nu poată Exista fără Suferință,
precum Orizontul Viselor,
fără Nesfârșirea Cerului,
pe care să-și desfacă aripile,
Gândurilor.

67) Pentru a lega malurile Agoniilor Condiției Umane

Poduri de Suflete,
ridicate cu piatra amară,
a Durerii,
peste Nemărginirea Viselor,
a căror aripi,
cad grele și pustii,
pe râurile Cuvintelor care le sfarmă,
pentru a lega malurile Agoniilor,
Condiției Umane,
de Speranțele deșarte,
pe ale căror ruine,
ne clădim Existența,
zăvorâtă cu abnegație,
de Timpul isteric,

al Iluziilor Vieții și Morții.

68) Privirile încețoșate de Amintirile Viitorului

Petalele uscate,
ale trandafirilor Așteptării,
au fost dăruite,
fântânilor Singurătății,
secate de Dorul nostru,
ce ne-au oferit,
în cănile de pustiu,
ale Zâmbetelor încleștate,
de către,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
roua cristalină și rece,
a Deșertăciunii,
care să ne spele,
Privirile încețoșate,
de Amintirile Viitorului,
ce nu-și pot afla niciodată locul,
în Lumea unde Orizonturile Viselor,
sunt zdrobite,
de colții isterici și cinici,
ai Timpului,
ce s-a dovedit a fi,
al Nimănui.

69) Frigul de Sfârșit de Lume al Agoniilor Condiției Umane

Purtate de Vânturile pustii ale Gândurilor,
frunzele uscate ale Viciilor,
deplâng ramurile pline de verva citadină,
a Compromisurilor,
înecate de ploile Deșertăciunilor,
prin Haznalele Zâmbetelor,
din ce în ce mai reci.
care au prins în cleștii lor,
Privirile senine,
ale Amintirilor din Viitor,
unde eram împreună,
alături de Iubire,
zdrobindu-le cu Frigul de Sfârșit de Lume,
al Agoniilor Condiției Umane,
ce-abia mai reușeau,
și ele,
să respire câte o fărâmă de Absurd,
pentru a se menține,
în Viața,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

70) Ucisă de Profanul

Suntem creați,
să clădim la rândul nostru,
ruinele unui Adevăr,
pe care l-ar respinge din fașă,
Amintirile Viitorului,
din respirația,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fiindcă preamărește și edifică,
Lumea,
Condiției Umane,
a unei Deșertăciuni,
bogate în Durere,
și săracă,
în Spiritul Sacru al Iubirii,
ucisă de Profanul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care se sprijină nemijlocit,
pe pilonii Vieții și Morții,
înfipți în Mocirla,
din care ne-am Întrupat,
Menirea.

71) Sabia Amintirilor din Viitor

N-ar fi fost pe această Lume,
atâtea Clipe,
câte funii de spânzurătoare,
ar fi existat,
pentru Durerea insuportabilă,
a Existenței,
dacă Condiția Umană,
ar fi reușit să învingă,
Iluziile Vieții și Morții,
ținând în mâna Destinului,
sabia Amintirilor din Viitor,
a Spiritului Focului Sacru,
al Iubirii,
prin care aprindeam,
Stelele Nemuririi,
ale unui Univers,
al Adevărului Absolut.

72) În Infinitatea de Cioburi Finite

Lumină din Lumină Divină,
Adevăr din Adevăr Absolut,
Timp din Eternitate,
Moarte din Nemurire,

și toate câte au zămislit Existența,
cu Iluziile Non-Sensurilor ei,
ar trebui să ne lase,
să ne redescoperim,
Sinele pierdut,
al Totului Primordial,
de dinainte de a se sparge,
în Infinitatea de Cioburi Finite,
ale Universului Cunoașterii,
Fractalilor Divinității,
care ne conduc,
Suferința,
pe Calea către Absolutul,
Morții,
din noi înșine.

73) Într-un incendiu al Agoniei unei Lumi

Zeilor uitați ai Fericirii,
li s-au descărnat Clipele,
de pe oasele albite,
ale Anilor încărunțiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
ce vor să le gătească,
pe jarul Timpului neiertător,
cu flăcările Destinelor,
ce reaprind Visele părăsite,

ale Cimitirelor de Cuvinte,
într-un incendiu,
al Agoniei unei Lumi,
care ne transformă,
Condiția Umană,
într-o Cenușă a Nimănui,
aruncată în Ochii injectați,
de Privirile Absurdului,
atâtor Predestinări.

74) Ascunsă în sicriele putrezite ale Sufletelor

Ascult,
vuietul din Scoicile sparte,
de Timp,
a Vânturilor vagaboande,
ale Șoaptelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
din cărămizile cărora ne-am clădit,
Condiția Umană,
din mormintele Viitorului,
în care ne aruncăm,
de fiecare dată,
Iubirea,
ascunsă în sicriele putrezite,
ale Sufletelor,
știind că ne arde,

atât de adânc,
Speranțele deșarte,
încât nu mai suntem în stare,
să le ducem cenușa,
Fericirii,
pe spinarea Orizonturilor,
Predestinate nouă.

75) Omagii de recunoștință Suferinței

Ridică-mi Doamne,
Fericirea Durerii,
să pot reînvia,
din Țărâna trupului Tău,
ce mi-a furat,
Eternitatea Clipei,
pe care am moștenit-o,
de la Lumina Divină,
a Iubirii,
alături de care,
am stat,
dinaintea Timpurilor și Spațiilor,
gratiilor Tale,
în spatele cărora mă ții,
ca să le aduc,
Omagii de recunoștință,
Păcatelor Originare,

ale Suferinței,
Condiției Umane,
aflată în Agonie,
pe care sunt obligat,
să o îmbrac,
de fiecare dată,
când Frigul aspru,
al Deșertăciunilor,
acestei Lumi,
mușcă din Buzele,
Zâmbetelor încleștate,
ale Cuvintelor.

76) Să ne croim exemple

Căzute,
pe Zodia amară a Despărțirii,
de Amintirile Viitorului,
din piatra căreia,
și-a sculptat Condiția Umană,
Agonia,
ce mai caută și acum,
Sufletele descompuse de Durere,
pe care să le înghită,
cu colții lacomi și nemiloși,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
din Zâmbetele înghețate,

ale cărora,
să ne croim exemple,
de a ne ruga,
la Zidurile reci și insalubre,
din Catedralele Profane,
ale Compromisurilor,
ale căror Sfinți Părinți,
cad haotic de pe icoanele de ceară,
ale Conștiințelor,
ce se topesc sub greutatea,
măștilor descompuse,
ale falselor Adevăruri,
despre noi înșine.

77) Ce aduce un Impuls nou și creator

Fiecare Clipă își primește în dar,
propriul ei Zid,
în această Lume a Deșertăciunilor,
de pe înălțimile căruia,
să se arunce,
în brațele sinistre,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care o aruncă direct,
pe jarul Uitării,
urmând ca din cenușa ei,
să clădească Zielele Absurdului,

ce ține într-o veșnică Agonie,
Condiția Umană,
ce aduce un Impuls nou și creator,
Non-Sensurilor Existenței,
stresate,
de veșnicile Cimitire,
de Cuvinte ale Facerii,
Suferinței.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986